uskmata meelt wähhehawalt näggi löppewad ja ta arro sai, kui eksitaw ja seggane ta möistus tännini omma rahwa ärrapeastja Messia pärrast olnud? Agga immetellemine, röom ja tänno meel tullid wöitlemise ning wallo järrel, kui ta aega möda pühha Waimo armo läbbi ni kaugele sai, et ta röömsa süddamega ja Jummalat kites wois üttelda: „Minna ollen Tedda leidnud, Tedda, kelleſt Moses on kirjutanud käsſoramatusſe, ja kelleſt prohwetid on kirjotanud, Jeſuſt Naatſaretiſt.“

Ta lugges temma ellokäiki — ellokäiki ſeſt armſaſt wallo-mehheſt, ta kulis need jummalikud sönnad, mis temma pühhast uletest ollid läbbikäinud, ſeſt Temma könne olli wäggew ja pölnud kegi enne Tedda ialgi nenda räkinud. Tüttarlapſe süddа sai Temma kibbedat kannatamiſt luggedes ärrajullatud. Ta andis enneſe arwamiſt Jeſuſe pühha sönna juhhatamiſe alla. Ta uskus lapſeliko süddamega Temma armastuſe ning hallastuſe immetähhed. Ta meel olli haige nende peale, kes Tedda ni hirmſal kombel üllekohtoga taggakiusaſid, teotaſid ning pinaſid, — Tedda, kes tasſane ja süddameſt allandlik olli. Halleda, osſawötliko süddamega köndis ta waimus Temma wimiſt teed Ta järrel, wiimſe öhto sömaaja toaſt Ketſemane aeda ja kohto koddadesſe ja ſealt Kolgatale. Ta näggi Temma ſuurt hingeahhastuſt ja kuida Tedda ärraanti ja ärraſallati; näggi Tedda risti ſambas rippudes ſurmaga wöitlewad, ta tundis, et Temma ſuur armastus Tedda olli ajanud,

ennaſt täieks lunnastamiſe hinnaks andma omma rahwa eeſt; ta näggi Temma löpmata hallastuſt, mis Temmal risti podud röowli wasto olli; ta kulis Temma heldet sönna: „oh Jeruſalema tütred ärge nutke mind nutke isſeennaſt ja omma lapſi!“

Ta südda ſullas ärra, ta ſilmad jäid wehallikaks ja pisſarad langeſid Piibli lehtede peale.

Selle järrel, kui ewangelium hakkas löppema, töuſis noor Judi tüttar waimus warra ülles teiste naestega ja läks hana jure. Ta näggi kiwwi ärraweretud ja Issand ei olnud mitte haudas. Ta kulis nago kärneri healt üttlewad: miks ſa nuttad, kedda ſa otſid? Ja ni kui Maria, hüdis ta ligutud ue ſündimiſe wäeſt ja täis iggatſemiſt: Rabbuni! Öppetaja! öppetaja!

Siis läks ta jüngrite ſelſis Emmausſe ja panni holega tähhele nende kahhe leinaja söbra könuet. Üks wöeras mees tulli liggi ja temma teadis, et ſe Jeſus olli, ehk kül jüngrite ſilmad weel petud ſaid, et nemmad Issandat mitte ei tunnud. Ta kulis könnelemiſt, kuida Jüngrid Jeſuſeſt tunnistaſid, kui mehheſt, kes wäggew teggudeſt ja sönnaſt kuida Tedda olla hukkamoistetud ja risti lödud, Tedda, kelleſt nemmad lootnud, et Ta saaks ärrapeaſtma, agga ka kuida könne laiale läinud, et Ta ellada ja olla surnuiſt üllestöusnud. Siis langes ka Raheli süddame peale Öppetaja waikne söitlemine: oh teie rummalad ja süddameſt pitkaldaſed, et ei wötta uskuda, mis prohwetid on kirjutanud. Eks Kristus ſedda köik